

OLIMPIADA NAȚIONALĂ LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ

Etapa națională

29 aprilie 2023

Nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție precizările de mai jos.

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de trei ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

BONSAI¹

de Guadelupe Nettel

După ce m-am căsătorit, am început să mă plimb prin grădina botanică Aoyama în fiecare după-amiază de duminică. Luam, astfel, o pauză de la muncă și de la treburile domestice – dacă aș fi rămas acasă, soția mea, Midori, ar fi sfârșit prin a-mi cere să repar ceva. După micul-dejun, luam o carte cu mine și mă plimbam din cartierul nostru până pe bulevardul Shinjuku, iar de acolo intram în grădină pe poarta de la răsărit. Treceam așadar pe lângă fântâni, traversam rândurile de copaci din curte și, dacă era însoțit, mă așezam pe o bancă și citeam. În zilele ploioase, mergeam la cafenea – aproape întotdeauna pustie la ora aceea – și mă instalam undeva la fereastră să citesc. La întoarcere, ieșeam din grădină pe poarta din spate, unde paznicul mă saluta politicos, dându-mi de înțeles că mă recunoscuse.

Deși mergeam deja de ani buni în grădină în fiecare duminică, nu intrasem niciodată în seră. Copil fiind, iubisem grădinile și pădurile, dar nu mă interesaseră niciodată plantele individuale. Pentru mine, o grădină era un spațiu verde, arhitectural, unde puteai merge singur, dar doar dacă aveai ceva la tine de citit, sau chiar un loc unde puteai duce un client cu care aveai de încheiat o afacere bună. Când eram tânăr, mersesem în aceeași grădină cu câte o fată de la școală sau, mai târziu, cu o iubită de la facultate, dar niciuneia nu-i trecuse prin minte să viziteze sera. Trebuie să recunosc că nu era nimic ispititor acolo: arăta mai curând ca un coteț de găini sau ca un depozit decât ca o grădină închisă. Mi-l imaginam ca pe un spațiu opresiv, înnebunitor, ca piața Tsujiki, doar că mai mic și plin de plante necunoscute, cu nume de nepronunțat.

Totuși, într-o după-amiază, am devenit brusc interesat de seră. Îmi amintesc că era într-o joi, la începutul unui sfârșit de săptămână prelungit. Hotărâsem să ieșim din oraș, iar în aer plutea o atmosferă de duminică. Poate de aceea am simțit impulsul de a ne plimba printre copaci. Nu era chiar cea mai bună zi pentru plimbat: chiar când ieșeam, soția mea mi-a atras atenția că începuse să plouă. Mi-am luat cartea și o umbrelă mare și mă pregăteam să ies pe ușa apartamentului. Dar chiar când trăgeam după mine ușa imobilului, Midori a apărut zâmbit pe trepte, cu haina de ploaie, și mi-a spus că mă însoțește.

Nu ne mai plimbaserăm împreună prin acea grădină încă de dinainte de căsătorie. După atâția ani, Aoyama devenise un spațiu rezervat mie, unul dintre acele locuri pe care ți le însușești și care-ți sunt refugiu, o insulă retezată de alți oameni. Nu am să neg, gândul că Midori avea să mă însoțească duminica mă făcea să mă simt nelalocul meu. [...]

Soția mea a dat ocol grădinii de câteva ori, analizând totul cu atenție, de parcă era un proprietar revenit după o lungă absență, care notează ravagiile făcute de timp. Cât ea se ocupa cu asta, eu țineam umbrela care ne adăpostea pe amândoi. Când părea că nu se va sătura niciodată să tot dea ture, s-a oprit brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Bineînțeles! a exclamat ea, cu ochii larg deschiși. Sera! Și s-a strecurat de sub umbrelă, luând-o la fugă către clădirea veche. Am privit-o îndreptându-se către ușă, fără să mă mișc, simțind cum picioarele mi se afundă lent în pământul ud.

Dar sera era închisă, iar Midori a fost dezamăgită, pe cât de entuziastă se arătase mai devreme.

— Chiar mi-ar fi plăcut să îl revăd pe bătrân, a spus ea.

Nu știam despre ce vorbea, așa că am întrebat-o.

¹ *bonsai* – 1. copac decorativ pitic, plantat în ghiveci, care, prin tăierea repetată a rădăcinilor și a ramurilor, poate atinge vârste seculare; 2. arta cultivării și creșterii arbuștilor pitici, a obținerii unor soiuri miniaturale, în China și Japonia

— Era un grădinar aici cu care obișnuiam să stau de vorbă. Îmi spunea tot felul de lucruri! Nimănui altcuiva nu-i plăcea să stea de vorbă cu el. Toți colegii mei spuneau că le dădea o stare de neliniște, era ceva de rău-augur acolo. Dar eu țineam la el, nu mă supărasese niciodată cu nimic.

— Chiar așa spuneau? am întrebat, cu adevărat interesat. Cu tine despre ce vorbea?

— Nu-mi mai amintesc, ca să fiu sinceră; despre plante, cred.

— Cum îți pot da plantele o stare de neliniște? Poate doar dacă le mănânci sau le transformi în ceai? am întrebat. [...]

Duminica următoare n-am putut să mă abțin și am mers direct la seră, dar n-am zărit pe nimeni. Am mers la cabină și l-am întrebat pe paznic despre bătrân.

— Nu vine duminica, a spus el. De ce vrei să îl vezi?

Am observat o urmă de îngrijorare pe chipul său.

— Soția mea îl cunoaște și voiam să îl salut, am mințit eu.

— Nu prea mai vine pe aici, e prea bătrân să mai muncească, dar dacă vii sâmbăta, s-ar putea să îl găsești, cu puțin noroc.

Așa că a mai trecut o săptămână fără să-l fi cunoscut pe grădinar.

Sâmbăta, Midori își petrecea întreaga după-amiază la salon. Rutina ei cosmetică era un spațiu rezervat doar pentru ea, la fel cum era plimbarea pentru mine, iar simpla idee că m-ar fi putut vedea trecând pe lângă fereastră o revolta. Pe de altă parte, eu nu prea știam cum să-mi umplu timpul atunci. Uneori, citeam ziarul pentru a doua oară sau mă uitam la vreun meci la televizor. Îmi amintesc că ploaia în acea sâmbătă, o ploaie murdară, ca o grindină topită. Spre deosebire de soția mea, detestam ploaia. Totuși, imediat ce Midori a ieșit pe ușă, mi-am pus pelerina și am pornit spre Aoyama. Era puțin probabil ca grădinarul să fie acolo într-o asemenea după-amiază, la vârsta lui, dar imediat ce am ajuns la seră, l-am văzut îngenunchat, într-o uniformă gri, întorcând pământul dintr-un ghiveci cu flori. M-am apropiat încet, cu respect.

— Ia te uită cine a venit! a exclamat bătrânul. Ce vă aduce aici într-o sâmbătă, domnule Okada?

Întrebarea lui m-a deconcertat. Mă stânjenea să mărturisesc că venisem doar să îl văd, așa că am evitat să răspuns și am schimbat subiectul.

— De unde știți că vin doar duminica? am întrebat.

— Un grădinar își cunoaște toți viermii de pe pământul lui, chiar și pe cei care apar doar din când în când.

Am zâmbit. Deși gluma lui părea un pic cam îndrăzneată, nu simțeam deloc acea neliniște de care îmi pomenise Midori. Dimpotrivă, bătrânul părea plăcut, aveam chef să mai stau puțin cu el. [...]

— Vă plac plantele, domnule Okada? m-a întrebat pe un ton foarte serios.

— Ca să fiu sincer, nu prea m-au interesat niciodată, am răspuns.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Sunteți unul dintre aceia care vin aici să se plimbe prin parc, nu-i așa? Dacă ați veni aici într-o duminică și, în loc de un șir de pini ați găsi un șir de chiparoși, v-ar fi totuna, nu? Sau poate că nici n-ați observa.

— Probabil aveți dreptate, am recunoscut. Câtă vreme nu sunt diferențe prea mari între un pin și un chiparos. (Adevărul e că habar nu aveam cum arată un chiparos.)

Bătrânul m-a privit fără să scoată un cuvânt. Poate că un grădinar fanatic ar fi luat ceea ce tocmai spusese drept o insultă, dar pe chipul și în ochii lui întunecați, apoși, nu am întrezărit nici urmă de jignire.

— Nici nu te învinovățesc, a spus el în cele din urmă. Chiar trebuie să cunoști plantele ca să le poți iubi și, de asemenea, trebuie să le cunoști ca să le urăști. [...]

A doua zi nu am ieșit din casă. De ultima dată când fusesem în Aoyama, sâmbătă după-amiaza, nu revenisem acolo. Rămăsesem acasă să-i fac pe plac soției mele care, în mod cu totul previzibil, îmi dăduse o sumedenie de sarcini, de pildă să repar ușa de la bucătărie (încuietoarea nu mai funcționa și trebuia schimbată) și să montez un raft nou în baie (cosmeticele nu-i mai încăpeau în dulăpior). Apoi ne-am uitat la televizor [...]. Nu am mai pomenit nici de vizita la seră.

Așa am început să merg la Aoyama sâmbăta după-amiaza, în loc de duminică. Nu mai intram pe poarta de la răsărit, așa cum o făcusem ani de-a rândul, ci pe la intrarea cea mai apropiată de seră. Și nu m-am mai plimbat printre copaci, nici nu m-am mai așezat să citesc pe vreo bancă, iar când mă vedea sosind, bătrânul nu mai era surprins, în schimb mă întâmpina cu un zâmbet de recunoaștere. [...] Poate părea stupid, dar așa-mi petreceam sâmbetele și, pentru mine, era o adevărată aventură. Nu știu dacă era din pricină că mă uitam la grădinar cum muncește sau la plante, sau era vorba despre clandestinitatea întregii situații, dar tot nu-i pomenisem nimic lui Midori. Și cum se întâmplă adesea, aveam de făcut o întregă acrobație ca să păstrez secretul. Duminica, de pildă, luam o carte din birou și ieșeam din casă, ca și cum m-aș fi dus în parc, dar de fapt mergeam în cafeneaua Jenjiko, la câteva străzi distanță de noi. Așa se face că a trecut aproape o lună fără să fi deschis subiectul cu Midori. *La urma urmei*, mi-am spus, *ea e cea care ți-a vorbit despre el și te-ai dus la seră doar datorită amintirilor ei. De ce să fie secret?* Era ca și

cum i-aș fi furat ceva, ceva ce refuzam să-i înapoiez. Dar în loc să-mi fie rușine, acest furt îmi aducea o plăcere la care n-aveam niciun chef să renunț și, asemenea unui hoț care ține cu dinții de prada lui, oricât de absurd ar părea, refuzam să abordez subiectul cu soția mea. Dar nici plăcerea asta nu avea să mai dureze prea mult.

Așa cum spuneam, plantele au început să mi se pară interesante sau, cel puțin, nu așa de plictisitoare ca înainte. Nu pentru că aș fi devenit brusc pasionat de botanică, ci pentru că începeau să capete o anumită personalitate. Pe scurt, nu mai erau obiecte, ci ființe vii. Într-o zi, de pildă, mi-am dat seama că grădinarul nu acorda deloc atenție cactușilor. Erau acolo, uitați în pământul lor uscat, arămiu. Unii drepti, ca niște santinele, alții ghemuiți aproape de sol, în postura circumspectă a unui arici. [...] Cactușii erau *outsiderii* serei; alături de atitudinea defensivă, era singura lor trăsătură comună. *Dacă m-aș fi născut plantă*, am recunoscut înăuntrul meu, *aș fi putut aparține doar acestei specii*.

Întrebarea era inevitabilă și a venit brusc: dacă eu aparțineam familiei Cactaceelor, Midori ce era? Femeia cu care alesesem să îmi împart viața în mod limpede nu era cactus. Nimic din ei nu-mi amintea de ea. E drept că și Midori era fragilă, dar altfel; nu era defensivă, fluturând spini în toate părțile. Nu, trebuie să fi fost altceva, ceva mult mai blând, dar nu total incompatibil. Mi-am petrecut toată după-amiaza de sâmbătă analizând fiecare specie din seră, dar n-am reușit să găsesc una care să-i semene lui Midori.

Pe măsură ce treceau zilele, locul meu în familia cactușilor a devenit tot mai evident. La birou, stăteam drept, anticipând momentul când ușa avea să se deschidă, ca veștile proaste să pătrundă. De fiecare dată când suna telefonul, simțeam cum un nou spin îmi străpunge pielea. [...]

Într-o noapte, după un coșmar pe care nu mi-l aminteam, m-am trezit brusc. Luna aproape plină strălucea prin *shoji*², aruncând o lumină albastră în cameră. Trupul lui Midori era practic deasupra mea, profund adormit, respirând calm. Picioarele și brațele ei erau înfășurate în jurul meu, ca ramurile unei iedere sau ale unui caprifoi. Așa am înțeles că soția mea era o plantă cățărătoare, moale și strălucitoare. *De aceea îi place atât de mult ploaia*, m-am gândit, în timp ce eu o detest. M-am gândit la Midori pentru câteva minute, la felul ei liniștit de a se infiltra în orice spațiu și de a pune stăpânire pe viața mea. [...]

Midori și cu mine eram căsătoriți de opt ani. Aproape toate cuplurile noastre de prieteni aveau copii. Când ne întrebau ce făceam de eram așa de fericiți, spuneam mereu că era pentru că noi nu aveam. Era straniu că Midori adusesse vorba despre asta imediat ce descoperisem adevărata ei identitate.

Întâlnirea din acea dimineață cu clientul a fost un dezastru; nu m-am putut concentra să port o conversație, cu atât mai puțin să îl conving că semneze un contract. M-am hotărât să-mi iau liber după-amiaza și să merg în Aoyama. Imediat ce am ajuns la seră, am început să caut plantele cățărătoare, să îmi confirm descoperirea. Căutând, am dat peste grădinar, care săpa în pământul unui ghiveci, ca un pisoi. Părea surprins să mă vadă.

— N-ar trebui să fiți la muncă, domnule Okada? m-a întrebat el, mutându-se la un tufiș pe care s-a apucat să îl tundă cu amândouă mâinile.

— Am plecat mai devreme azi, am spus [...].

Grădinarul m-a condus la ghiveciul care conținea câțiva cactuși pe care-i mai văzusem de câteva ori, dar acum, unul dintre ei avea o floare roșie în vârf.

— Acesta e un caz special. Poate trăi optzeci de ani și se reproduce o dată la douăzeci de ani. Dar nu de asta voiam să vi-l arăt, iată de ce.

Lângă ghiveciul cu cactusul, la câțiva centimetri de sol, am observat o jardineră dreptunghiulară pe care nu o mai văzusem înainte. În jardineră era o reproducere a grădinii Aoyama. Erau acolo cafeneaua, fântânile dreptunghiulare, sera, șirurile de pini și cireșii.

— Sunt adevărate? am întrebat, surprins. Și, spunând asta, mi-am dat seama că șușoteam, ca doi oameni care au un secret.

Singurul răspuns al grădinarului a fost să clatine din cap, dar atât de ambiguu, încât nu m-am lămurit dacă era un da sau un nu.

Bonsaii mi-au trezit mereu o spaimă sau, cel puțin, un disconfort. Nu mai văzusem niciunul de multă vreme, iar a vedea atâtția la un loc mi-a dat o stare fizică de rău. Bătrânul trebuie să fi observat și a spus:

— Și eu simt același lucru. Sunt o aberație.

Am fost surprins să aud asta din gura unui grădinar, dar, în același timp, cuvântul era atât de apropiat de ce simțeam eu.

— De ce sunt aici? am întrebat iritat, ridicând un pic tonul. De ce m-ați adus să văd asta?

— Îi cultiv de mulți ani. Le-am tuns toate frunzele, i-am văzut uscându-se și prăbușindu-se în pământul din vas, simulând strigătul de moarte al copacilor adevărați, fără să facă niciun fel de zgomot. Uitați-vă cu atenție, domnule Okada, a insistat el, în timp ce eu mă uitam cu atenție la scoarța miniaturală, ca și cum ar fi ascuns vreun răspuns. Cred

² *shoji* – (în limba japoneză) perete glisant translucid specific arhitecturii tradiționale japoneze

că v-ați uitat suficient la plante, încât să vă dați seama că acestea nu sunt nici plante, nu sunt nici copaci. Copacii sunt cele mai expansive ființe de pe pământ, un bonsai, pe de altă parte, e o contradicție. Fie că provin dintr-un arbore cu frunziș sau dintr-un pom fructifer, bonsaii sunt doar atât, bonsai: copaci care-și trădează adevărata natură.

M-am întors acasă plimbându-mă prin ploaie. Pentru că nu avusesem umbrelă, hainele îmi erau ude când am ajuns. Tot drumul m-am gândit la planta cățărătoare și la cactus. Un cactus ar suferi într-o climă umedă ca aceasta, în vreme ce o plantă cățărătoare ar fi fericită. O iubeam pe Midori, dar a-i da voie să se încolăcească în jurul meu era împotriva naturii mele. M-am mai gândit și la cât de nefericită și de trădată s-ar simți o plantă cățărătoare dacă nu s-ar putea reproduce.

Am intrat și am făcut un duș fierbinte. Midori era ocupată cu niște manuscrise pe care trebuia să le trimită la tipar chiar în acea seară [...].

Sâmbătă m-am dus în Aoyama, dar bătrânul nu era în seră. L-am întrebat pe paznic unde era, dar nu știa. Se pare că erau obișnuiți cu disparițiile lui de câteva zile, am așteptat în cafenea să văd dacă apare brusc, dar după o vreme mi-am dat seama că nu avea niciun rost.

Când am ajuns acasă, Midori era acolo. Tocmai se întorsese de la salon. Ca în fiecare sâmbătă, părul ei era foarte neted, aproape cum arăta imediat ce ieșea de la duș.

- De ce te uiți așa la mine? m-a întrebat ea.
- Așa cum? am răspuns. Ce ți-ai făcut la păr?
- Ce fac mereu, a răspuns ea, iritată.

Și era adevărat: părul ei era ca întotdeauna, la fel și unghiile. Nu era nimic nou, dar totuși o găseam schimbată, ca și cum, în loc să mi-o înapoieze pe Midori, cei de la salon mi-o trimiseseră pe dublura ei.

— Ai dreptate, e la fel, am spus ca să pun capăt conversației. Mi-era foarte foame și nu voiam să risc să amânăm cina din pricina unei certe absurde. Apoi, ce aș fi putut să spun – că azi arăta ca o replică a ei înseși? Am mâncat în liniște, iar la radio se auzea *La gazza ladra*³, a lui Rossini. Apoi mi-am dat seama: stăteam în fața unui bonsai perfect. Bonsaiul era o plantă cățărătoare.

Am sperat că sentimentul avea să treacă, dar, în aceeași seară, înainte de somn, am observat contracția acelor copaci pitici pe chipul ei îngrijorat. Când Midori încerca să-și întindă ramurile în jurul corpului meu, nu puteam decât să o resping. În fiecare seară din acea săptămână a fost la fel, în mine creștea o neliniște profundă.

Într-o seară, soția mea n-a mai suportat și s-a înfuriat:

- Ce se întâmplă cu tine? De zile întregi mă privești de parcă aș fi un extraterestru!
- Avea dreptate, dar ce aș fi putut să îi explic? Nici eu nu știam ce să cred.

M-am ridicat din pat și am ieșit pe balcon [...]. Luna se micșora și priveliștea ei m-a întristat profund. Unde era Midori, soția mea, femeia cu care hotărâsem să-mi împart viața? Era acolo – fără îndoială – dar de ce n-o mai puteam vedea ca înainte? Midori era acolo, în cameră, dar se transformase într-o plantă cățărătoare, așa cum eu însumi devenisem un cactus. Dar nu fusese mereu la fel? Cum aș fi putut să știu sigur? Mă simțeam singur pe lume, captiv într-o perspectivă din care nu aveam cum să mai evaderez. O auzeam de la distanță pe Midori cum suspina în dormitor – expansiv, așa cum făcea totul – iar plânsul ei pătrundea în ungherele cele mai ascunse ale conștiinței mele. Îmi reproșam această atitudine: dacă i-aș fi spus, pur și simplu, despre vizitele mele la seră și despre relația mea cu bătrânul, lucrurile n-ar fi căpătat această amploare înspăimântătoare. Dacă m-ar fi însoțit în acea primă duminică după-amiază, am fi trăit împreună această aventură. Am fi avut o poveste acum, n-am fi trăit cu această perspectivă stupidă între noi, ca un înveliș de sticlă care izolează fonic. Am hotărât să nu mai merg la seră. Câteva luni mai târziu, Midori și cu mine ne-am despărțit.

A mai trecut un an până când am fost în stare să merg din nou la seră. Din acea zi, în care grădinarul n-a mai fost acolo să mă întâmpine, nu mai fusesem la plimbare prin parc. Ce i se putuse întâmpla bătrânului? Nu puteam să mă stăpânesc să nu-l asociez cu divorțul meu, apoi cu tristețea adâncă pe care o simt de atunci, în străfundurile mele, deloc asemănătoare unei neliniști. Mi-am dat seama că, într-un fel, îl învinovățeam și simțeam nevoia să i-o spun. Așa că l-am căutat peste tot, dar nu l-am mai găsit.

În cele din urmă, am întrebat paznicul despre el, iar paznicul a părut foarte surprins, ca la vederea unei năluci.

- Domnul Murakami e la spital; e foarte bolnav, a explicat paznicul, plecându-și privirea, respectuos.

A fost prima dată când am auzit numele grădinarului. Mă gândeam la bătrân, neajutorat, muribund în spital, neliniștit cu privire la soarta plantelor lui. M-am gândit la cei zece ani care trecuseră de când Midori și cu mine ne mutaserăm din cartierul Aoyama în Jenjiko, în apartamentul nostru de oameni căsătoriți. M-am gândit la viața mea alături de o plantă cățărătoare și la cât de repede se sfârșise. Dar, mai presus de orice, mi-am amintit de longevitatea cactusului: optzeci de ani și mai bine, într-un pământ uscat, arămiu.

Traducere din limba spaniolă de Maria Tănăsescu

³ *La gazza ladra* – (în traducere: *Coțofana hoată*) operă compusă de Gioachino Rossini

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)
Scrive, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Aoyama este denumirea:

- a. unei cafenele.
- b. unei piețe.
- c. unui bulevard.
- d. unui cartier.

2. Okada este interesat încă de copil de:

- a. depozite de flori.
- b. grădini și păduri.
- c. parcuri și sere.
- d. plante individuale.

3. Cuplul este căsătorit de:

- a. 5 ani.
- b. 6 ani.
- c. 7 ani.
- d. 8 ani.

4. Midori își petrece la salon întreaga după-amiază de:

- a. joi.
- b. vineri.
- c. sâmbătă.
- d. duminică.

B. (4 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos.

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Okada află de la paznic numele grădinarului.
2. Okada crede că, dacă s-ar fi născut plantă, ar fi putut aparține familiei Cactaceelor.
3. Okada divorțează de Midori.
4. Okada este întâmpinat de grădinar, care îl întreabă de ce vine sâmbăta la sere.
5. Okada este întrebat de grădinar dacă îi plac plantele.
6. Okada se plimbă în grădina botanică în fiecare după-amiază de duminică, după căsătorie.
7. Okada se uită la televizor împreună cu soția sa.
8. Okada și Midori ies la plimbare împreună în grădina botanică.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare dintre cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare dintre cerințele de mai jos.

1. Precizează fenomenul meteorologic pe care îl detestă Okada.
2. Menționează ziua în care Okada și Midori ies împreună la plimbare în Aoyama.
3. Explică strategia la care apelează Okada, pentru ca Midori să nu-și dea seama de schimbarea rutinei sale.
4. Prezintă semnificația secvenței, prin raportare la personajul-narator: „Așa cum spuneam, plantele au început să mi se pară interesante sau, cel puțin, nu așa de plictisitoare ca înainte. Nu pentru că aș fi devenit brusc pasionat de botanică, ci pentru că începeau să capete o anumită personalitate. Pe scurt, nu mai erau obiecte, ci ființe vii.”

D. (12 puncte)

Doi prieteni care au citit textul *Bonsai* de Guadelupe Nettel discută între ei:

- Cred că bonsaiul este o metaforă a domnului Okada.
- Dimpotrivă, consider că bonsaiul este Midori.

Redactează un text, de cel mult 30 de rânduri, care să reprezinte punctul tău de vedere motivat, referitor la una dintre interpretările celor doi prieteni, valorificând textul dat.

SUBIECTUL al II-lea

(20 de puncte)

NOAPTEA MUZEELOR 2023

În România, evenimentul este organizat de către Rețeaua Națională a Muzeelor din România, membru al celei mai mari rețele pan-europene a muzeelor – Network of European Museum Organisations (NEMO).

Pentru ediția cu numărul 19, avem expoziții, prezentări, proiecții, animații stradale și interioare, experimente și reprezentări artistice și tot felul de intervenții culturale în spații muzeale, în observatoare astronomice, în spații de catedrale, biserici și sinagogi, în teatre, în atenee, în mausolee, în primării, în castele, palate și cetăți, turnuri și bastioane, în biblioteci, în studiouri de creație, în centre culturale, în școli și universități, în decupaje urbane creative, în spații de știință și experimentare, în spații ale memoriei istorice, în pavilioane și în galerii de artă, în case de licitații și târguri de artă, în case pentru îngrijirea bătrânilor, în mori de hârtie. Vom fi peste tot.

Ediția din acest an este una specială, prima din istorie pe care o organizăm împreună cu muzeele din Republica Moldova. Deschidem, astfel, o linie de colaborare pentru a ne promova împreună și pentru a ne prezenta în fața publicului prin evenimente, expoziții și proiecte despre care veți afla de pe acest website. Geografia programului se extinde până în Chișinău și în diverse raioane ale Republicii Moldova. [...]

La prima participare în acest an se află: Muzeului Fotbalului, Camera de Comerț și Industrie București, Miez Festival, Casa cu bunici „Niciodată Singuri”, Casa de licitații Historic.

Muzeul Pandemiei, proiectul nostru de suflet, va avea o stație nouă, tocmai în Reșița, la Muzeul Banatului Montan. Revenim la ideea de identități fragile, de experiențe și de trăiri colective sau personalizate ale pandemiei și ne îmbogățim colecția cu zece noi obiecte și povești donate de oameni din comunitatea locală.

Vom aduce în premieră o expoziție a unui muzeu fenomen la nivel mondial, War Childhood Museum. Expoziția va putea fi vizitată gratuit la Noua Galerie a Muzeului Național al Țăranului Român, în perioada 12 mai – 12 iunie 2023. Veți fi martorii unei demonstrații de curatoriat inovator, adaptabilitate și provocare tematică din postura singurului muzeu din lume care se concentrează exclusiv pe copilăria afectată de conflictele armate. Dominant va fi războiul din Ucraina, dar vom veni și cu obiecte și povești dramatice ale unor copii din Yemen, Eritrea, Afganistan, Pakistan, Irak, Bosnia, Siria care au experimentat ceva ce nu ar fi trebuit să experimenteze niciodată – războiul absurd și distrugător.

<https://noapteamuzeelor.org/nm/>

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, în enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre cerințele de mai jos.

1. Notează numele instituției care va găzdui Muzeul Pandemiei.
2. Menționează un motiv al colaborării echipei care organizează evenimentul Noaptea Muzeelor cu instituții muzeale din Republica Moldova.
3. Precizează în ce constă unicitatea muzeului la care se face referire în ultimul paragraf al textului dat.
4. Prezintă semnificația secvenței „Vom fi peste tot.”.

B. (12 puncte)

Scrive un text, de cel mult 20 de rânduri, care să reprezinte comentariul tău la anunțul lansării ediției din 2023 a evenimentului Noaptea Muzeelor, în care să propui echipei organizatoare un eveniment nou, motivându-ți alegerea.

SUBIECTUL al III-lea

(10 puncte)

(Se vor acorda câte două puncte pentru cerințele 1 și 2, respectiv 6 puncte pentru cerința 3.)

Formulează răspunsuri la fiecare dintre cerințele de mai jos, referitoare la textul multimodal dat.

1. Menționează, într-un enunț, o caracteristică a bibliotecii moderne.
2. Prezintă, în enunț, mesajul transmis de tăierea cuvântului „greșeli”.
3. Explică, într-un text de cel mult 15 rânduri, relația dintre cele patru tipologii umane din partea de jos a afișului și reprezentările lor grafice.

